

řejněné ve sb. n. s. pod čís. 797, kde v opačném případě bylo připuštěno dovolání žalovaného, prezírajíc, že se v onom případě dovoláním domáhal žalovaný obnovy rozsudku soudu první stolice, což v tomto případě žalobci právě neučinili. Nepřípustné dovolání bylo odmítnouti, což podle § 507 první odstavce c. ř. s. měl učiniti již procesní soud první stolice.

Čís. 11002.

Uznání přerušuje promlčení, ale nebrání, by promlčení nezačalo znovu běžeti.

Promlčecí lhůta u služebních zaopatřovacích požitků činí tři léta.

Promlčení služebních zaopatřovacích požitků (podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.) nepřerušuje se jich uplatňováním u Státního pozemkového úřadu, nýbrž jen domáháním se jich u soudu.

(Rozh. ze dne 18. září 1931, Rv I 1711/30.)

Žalobou, zadanou na soud dne 23. března 1929, domáhala se vdova po zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém na majiteli velkostatku (na jeho pozůstalosti) zaplacení zaopatřovacích požitků za dobu od 1. ledna 1920. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně má nárok na zaopatřovací požitky po svém muži, bývalém důchodním velkostatku, žalovaný však namítá, že opětuující se dávky starší tři let před podáním žaloby, tedy od 1. ledna 1920 do 23. března 1926, jsou promlčeny. Soud první stolice promlčení neuznal, poněvadž zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. k promlčení nepřihlíží, naopak přikazuje, že účastníci tohoto zákona mají zpětný nárok od 1. ledna 1920. S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Právě proto, že zákon číslo 130/1921 nemá bližší ustanovení o promlčení, přicházejí v úvahu předpisy občanského zákona, které v § 1480 stanoví, že se zadržené opětuující se nároky promlčují ve třech letech. Byl by proto nárok žalobkyně za dobu od 23. března 1926 zpět počítajíc promlčen, kdyby tu nebylo skutkových okolností, které promlčení vylučují. V dopise ze dne 2. března 1925 sděluje ředitelství velkostatku z příkazu svého pána žalobkyni, že ve věci její pense zařídilo vše, by jí dosavadní podporu zajistilo, ale aby jí také příslušná pense z náhradního fondu Státního pozemkového úřadu ve smyslu platných předpisů byla upravena, a dodává, že se jen úmrtím čefa a přílišnou agendou ve Státním pozemkovém úřadě úprava pense zdržela, že to bude ještě nějaký čas trvati, vyslovuje však své pevné přesvědčení, že se jí správné pense se zpětnou platností a plně dostati musí. Tím ujišťoval ji o jejím nároku a zároveň tím uznal nejen nárok žalobkyně na pensi, nýbrž i nárok na veškeré dosud nevyplacené částky, k jichž zaplacení je jen velkostatek povinen se zpětnou platností zákonem, tedy od 1. ledna 1920. Žalobkyně se svého nároku nevzdala a se ho stále domáhala.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu o zaplacení zaopatřovacích požitků za dobu od 1. ledna 1920 do 23. března 1926.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené o dovolací důvody čis. 2 a 4 § 503 c. ř. s., jest namířeno proti tomu, že přes námitku promlčení byly žalobkyni přisouzeny nedoplatky zaopatřovacích požitků, jež jsou, počítajíc od podání žaloby nazpět, starší než tříleté. Dovolání nelze upřítí oprávnění. Odvolací soud nevyhověl námitce promlčení, protože žalovaná pozůstalost dopisem ze dne 2. března 1925 nárok žalobkyně na zaopatřovací požitky (zákon čis. 130/1921) se zpětnou platností uznala a protože, jak se dále v napadeném rozsudku uvádí, žalobkyně se zaopatřovacích požitků u Státního pozemkového úřadu stále domáhala, tudíž se jich nevzdala. Dovolatelce jest přisvědčiti, že odvolací soud pochybil, nevyhověv námitce promlčení. Uznání přerušuje promlčení (§ 1497 obč. zák.), ale nebrání, by promlčení nezačalo znovu běžeti. Musila proto žalobkyně, by nenastalo promlčení, v promlčecí lhůtě, započavši po uznání shledávaném v dopise ze dne 2. března 1925, svůj nárok u soudu uplatniti (§ 1497 obč. zák.). Promlčecí lhůta u služebních zaopatřovacích požitků, ježto požitky ty tvoří (srovnej rozhodnutí čis. 1269, 3719 a 8532 sb. n. s.) zadržanou část mzdy, která se po rozvázání služebního poměru dodatně vyplácí, činí podle § 1486 obč. zák. tři léta. Žaloba byla však podána teprve 23. března 1929 a jsou požitky z doby před 23. březnem 1926 promlčeny. Okolnost, že se žalobkyně domáhala požitků u Státního pozemkového úřadu, na věci nic nemění, neboť jen domáhání se jich u soudu mohlo (§ 1497 obč. zák.) promlčení přerušiti pokud se týče mu zabrániti. Ze zažalované částky 26.283 Kč 30 h na zadržených požitcích přísluší tedy žalobkyni jen 9.671 Kč 12 h, neboť tolik činí nepromlčené zaopatřovací požitky za dobu od 23. března 1926 do 31. března 1929, kdežto nárok na zaplacení další částky 16.612 Kč 18 h bylo z důvodu promlčení zamítnouti.

Čís. 11003.

Uvedeno-li v žalobě, že se neopatrností zřízence (vrátného) stalo, že se věc ztratila, byl skutkově opodstatněn (§ 226 c. ř. s.) žalobní nárok i podle § 970 obč. zák. i podle § 1316 obč. zák.

Lhůta § 970 b) (ohlašovací povinnost poškozeného) jest lhůtou propadnou.

(Rozh. ze dne 18. září 1931, R II 203/31.)

Žalobce byl ubytován v hotelu žalovaného. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 700 Kč, tvrdě, že na jeho adresu byl doručen balíček, obsahující zlatý prsten s brilianty v ceně 700 Kč, že balíček ten vzal do uschování vrátný žalované a že se neopatrností vrátného stalo, že se balíček s prstenem ztratil. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Žalující strana uplatňuje nárok ze smlouvy podle § 970 obč. zák., neopírajíc nárok i o ustanovení